

Teleseniorit Peipsijärvellä 16. -18.9.2015

Oppaina toimivat Marja ja Kalevi ja tietysti Kalevin autolla ajeltiin eri kohteisiin.

Ja sitten oli tietysti myös tämä meidän hurja joukko, joka ei pysynyt paikoillaan edes sitä hetkeä, että olisi saanut ryhmäkuvan otettua.

Kun yritti saada heidät jotenkin ”taulun” taakse ja itse mentyä riittävän kauas, niin käänisivät jo katseensa muualle.

Kun yritin saada kuvaa toiselta puolelta, niin suunnilleen sama homma.

Ensimmäinen kohde oli Pölsamaa ja viinin maistajaiset. Onhan Pölsamaa Viron viinipääkaupunki. Linnan muurien sisään kiireesti, jottei jää jälkeen maistiaisista. Olihan siellä vaikka minkä laisia viinejä ja saatoimme maistaa ja ostaa jopa ehtoollisviiniä

Saimme nähdä, millaisia tahnoja ensimmäiset kosmonautit saivat evääkseen ja Kristina Smigunin sukset. Pyhän Nikolauksen kirkon ovet eivät sentään auenneet matkalaisille.

Käsityökauppaan piti myöskin mennä .
Olihan siellä sakset poikineen.

Olihan siellä pelottava kummituskin.
En tiedä, millainen hirmu mahtaa olla
Haapsalun valkea neitsyt, kun tämäkin
näytti jo aika hirveältä.

Pöltsamaa on myös ruusujen kaupunki,
mutta aika vähän niitä nyt enää nähtiin
kukkimassa.

Chez Andre- ravintola- ruokaa, ruokaa huusikin jo moni vatsa.

Pitkulaiset ruokalautaset
upeat jälkiruokalautaset
sekä aistillinen ruuan
asettelu ja nopea ja
ystävällinen tarjoilu sai jo
pelkästään tuntumaan
olon ruhtinaalliseksi.
Ruoka oli tosi hyvää ja
jälkiruoka kruunasi koko
aterian.

Eipä näitä virolainen 1200 euron palkalla
juuri pysty syömään. Jopa keskipalkkainen
joutuu joulunakin tyytymään mustaan
makkaraan ja arkisiin kilohailiin.

Emajoki on kautta aikojen virrannut Tarton, Viron toiseksi suurimman kaupungin läpi. Komeita olivat maisemat jo ennen vanhaan. Vanha hieno kaarisilta tuhoutui pommituksissa.

Nykyisen kaarisillan yli pitää opiskelijoiden kiivetä.

Enpä olisi päässyt Tarton yliopistoonkaan enää opiskelemaan.

Tartosta löytyy myös Oskar Wilden ja Eduar Vilden patsas. Siinä kaksi kirjailijaa tapaavat toisensa ilmeisesti ainoan kerran, sillä eläessään he eivät tiettävästi koskaan tavanneet.

Raatihuoneen tori ja nuoret rakastavaiset

Kaltevan talon edessä on patsas nimeltä vaari, äiti ja tytär. Ei, sehän olikin näköharha ”Äiti ja tytärhän” siellä onkin.

Olihan siellä isän ja pojankin patsas.

Kyllä huomasi, mitä kohtaa patsaassa tytöt olivat hipelöineet.

Onneksi löytyy ruokakauppa. Nyt ollaan jo Peipsijärven alueella Alatskivellä. Itse Peipsijärvi onkin Euroopan neljänneksi suurin järvi.

Sitten olimmekin jo majapaikassa Sepamajalla. Seppää sen paremmin kuin muitakaan ihmisiä ei talossa ollut ja ovetkin oli lukossa.

Rappuset, joita ei pitänyt olla, johtivat yläkertaan, josta meille löytyi huoneet. Kerrankin kävi niin, ettei Tuula enkä minä saatu lainkaan pyyhkeitä.

Varmaan seppä kävi kuitenkin öisin hommissa, kun aamullakin vielä päässä takoi.

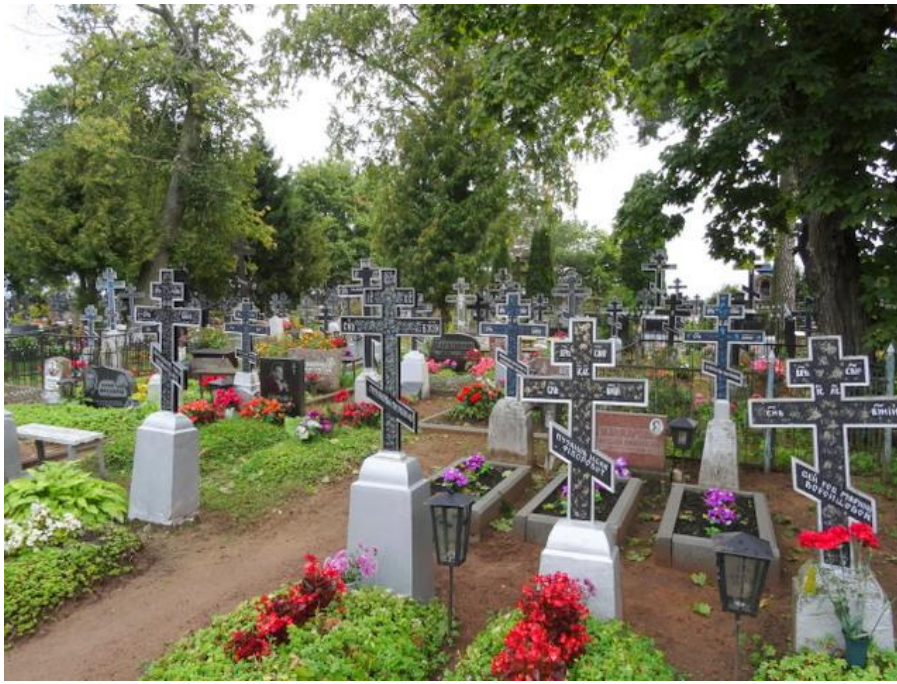

Jatkamme matkaa Nina Kordon-
majataloon, johon suurin osa
meistä majoittuu. Pihalla on patsas
poikineen ja talon sisustus
mahtava.

Iltapalan jälkeen lähdemme Sepän majataloon.

Torstaiamu alkoi hautausmaakierroksella ja sieltä kävelimme Peipsijärven rannalle.

Ranna rahvamajassa joimme kahvit ja olihan siellä tietysti käsityömyyntiäkin.

Alatskiven linna

Suvun vaakunasta voi olla monta eri tulkintaa, mutta se on varmaa, että linna on ollut paroni Nockelnin koti.

Teleseniorit kuuntelemassa linnan tarinaa.

Siirryimme pikku hiljaa palvelusväen puolelle.

Hyvähän siinä on isännän odotella
hovimestarin palveluksia. Ei Katillekkaan
huonosti käynyt. Ihan huumorintajuisen
näköiseen kaveriin hänkin ihastui.

Pesijä, leipuri ja kuka lie liukaskielinen vikittelemässä Tuulaa.

Sitten ruokailua Kivikörts-ravintolassa.

Saimme varsinaisen oppitunnin sipulin viljelyksestä. Moni varmaan ajatteli ruveta viljelemään sipulia vanhauskovaisten tyyliin.

Kyllä kauppa kävi vilkkaana ja sipulivahti seurasi tarkkana tilannetta.

Kaksi urheata urosta kahlassi Peisijärvellä melkein Venäjän puolelle.

Viimeinen ilta vietettiin saunoen ja nauttien.

Ilta on vielä nuori, joten Sepamajan väki juhli vielä tietokilpailun voittajia Ritvaa ja Liisaa.

Perjantai alkoi tutustumisella vanhauskoisten kirkkoon. Tytöille huivit päähän ja pojat oikealle ja tytöt vasemmalle.

Tästä kaikki ”repsi”. Patriarkka Nikolaus uudisti Venäjän ortodoksisen kirkon. Osa ortodokseista ei sitä hyväksynyt. Heitä vainottiin ja tapettiin. Osa heistä tuli 1700-luvulla Peipsijärven länsirannalle.

Vanhauskouvaisista opimme, että heidän tulee käyttää mustia vaatteita ja vyötä. Lisäksi heidän tuli nukkuakin puoli-istuvassa asennossa. Miehillä pitää olla parta, etteivät joutuisi kadotukseen. Vieraita varten pitää olla omat asiastot ja teetä juodaan ”tassilta” kinuskimälli poskessa.

Samovaarimuseossa kuulumme mm., miten samovaaria käytetään, ja sen erilaisista lämmitystavoista . Arvellaan, että se on peräisin Kiinasta. Mallit ovat vaihdelleet aikojen saatossa.

Muugan kartanon omistaja Carl Timoleon von Neff oli Venäjän keisarin hovitaidemaalari, jonka maalaama alttaritaulu on Helsingin tuomiokirkossa. Nikolai I ei pitänyt Robert Ekmanin alttaritaulusta, joka on siirretty Vanhaan kirkkoon.

Muugan kartanon pihalla odottelimme seljankasoppalounasta. Siellä myös Muugan peruskoululaiset opiskelevat.

Carl Timoleon von Neffin taideteokset
Muugan kartanosta ja Helsingin
Tuomiokirkosta.

Soppa maistui kaikille.

Aleksanteri II:n lahjoittamat portaat.
Ne ovat carreran marmorina.

Kouluokka ja rehtori ketomassa kartanon historiasta.

Loppu hyvin! Kaikki Hyvin! Lopuksi lauloimme Porilaisten marssin. Virolaiset vain hymisivät taustalla. Ei muuta kuin virolaisille kiviä kassiin ja Kaleville toivotimme nauvoja renkaisiin ja kumit puhki! Porot palaavat Suomeen.

Paljon jäi kertomatta, mutta nämä olivat ne tapahtumat, jotka jäivät päällimmäisenä mieleen. Kyllä Teleseniorit on upea porukka!

Marjaa ja Kalevia upeasta reissusta kiittäen

Tuula ja Reijo